

ละครพูด
๒

เรื่อง

“ คือน รั บ ล ก ”
๒

แปลจาก เรื่อง ภาษา อังกฤษ

ของ

เบอร์ล ฮัมเฟรย์

๐๖๖

149

ลครพด
ป

เรื่อง

“ ค้อน รับ ลก ”
ป

แปลจาก เรื่องภาษาอังกฤษ

ของ

เปอรัล ฮัมเฟรย์

ละคร พด

๒

เรื่อง

“ต๋อน รัปลก”

แปลจาก เรื่อง ภาษาอังกฤษ

ของ

เปอร์ล ฮัมเฟรย์

ตัว ละคร

นายอ่ำ	(ชาวนา อายุราว ๖๕)
อ่ำแดงริด	(ภรรยา นายอ่ำ อายุราว ๖๐)
อ่ำแดงดี	(น้องสาว นายอ่ำ อายุราว ๔๕)
นายเอม	(บุตร นายอ่ำ อายุราว ๓๐)

สถานที่: หนังกี่เรือน นายอ่ำ (ที่บ้าน นอก แห่งใด
แห่ง หนึ่ง ก็ได้)

(เมื่อ เปิด ม่าน อำแดงวิต นั่ง จีบ พลุ อยู่ ดำแดงตี เข้า มา
จาก นอก บ้าน)

ด

อ้อพี่วิต พี่อ่ำอยู่ไหน ละ

วิต

อยู่บ้าน โนน เนาะ

ด

อ้อ บ้านผู้ใหญ่บ้าน ขาว ฤา เปน ยัง ไง มั่ง ผู้ใหญ่ ขาว
อาการ เปน ยัง ไง

วิต

เห็น จะ ไม่ พัน คื่น นี้ ละ หล่อน

๓

๑

หนักยังงั้นเที่ยว ๆ พี่อำก็ช่างดีเสียจริง ๆ พอหมด ธุระ
ปะบั้ง แล้วก็ อูล่าห์ ไป นั่ง พยาบาล ผู้ใหญ่ ชาว

วัด

นั่นแหละ หล่อน ก็นึกว่า เอาบุญ ลูกผู้ใหญ่ ชาว ก็ อายุ รุ่ง
ราว คราว เตียว กับ อ้ายเอม ของฉัน เคย เป็น เพื่อน เล่น กัน
มา แต่ เล็ก ๆ อ้ายเอม ก็ ยัง ไม่ รู้ ว่า อ้ายแย้ม นะ ตาย เสีย แล้ว
ฉัน ก็ ไม่ ได้ บอก ชาว คราว ไป ให้ ทราบ เลย อ้ายเอม มัน
รัก อ้าย แย้ม มาก

๑

นี่ ลูก พี่ ยัง ไม่ ตอบ หนังสือ มา ๆ

วัด

ยัง (นั่ง อึ้ง กัน อยู่ ครู่ หนึ่ง)

๑

บางที มัน จะ ไม่ ได้ อยู่ ที่ เก่า กระมัง

๕

วิต

นี่แหละ หล่อน ฉันก็ไม่รู้ละ เคยเขียนหนังสือ มา เวลา
สงกรานต์ทุกปี ปีนี้หายเงียบไป เทียว

ด

บางที่มันจะมีอะไรไป ละ กระมัง บางที่มันจะทำมา ค้า ขึ้น
มีเงิน มีทอง แล้วนะ พี่

วิต

ตั้งแต่ อ้ายเอมไป ก็เกือบ สิบสอง ปี แล้ว

ด

อะไร ตูยังจำได้ อยู่ หมด ๆ

วิต

เวลานั้น อายุ มันได้ ๑๘ ปี มันพูด อยู่ว่า ไม่ช้า มันจะ รวย กลับ
มา บ้าน แล้ว จะ พา กัน ได้ ความ สุข ต่อ ไป

๕

ด

แหม! ถ้ายังงั้น อ้าย เอม ก็ ๓๐ แล้ว ซิ เมื่อไหร่จะ กลับ
มาบ้าน ละ

วิต

ฉัน บอกไปแล้วให้ กลับ มา บ้าน หนังสือ ฉบับ นั้น มัน ยัง ไม่
ได้ ตอบ มา เลย ทั้ง พ่อ ทั้ง ฉัน ก็ แก่ ลง แล้ว ก็ อยาก พบ ลูก
จริง นะ แม่ ดี อยาก ให้ มัน กลับ มา บ้าน ดู รู้ สึก เปลี่ยว ออก
เปลี่ยว ใจ เสีย จริง ๆ เทียว

ด

ก็ เมื่อ พี่ ได้ บอก ให้ มัน กลับ แล้ว มัน ก็ คง กลับ ดีก เวัน
แต่ ถ้า มัน จน เสีย เหลือ เกิน จน กลับ มา ไม่ได้ นั้น แหละ ก็
จน ใจ อยู่

วิต

ข้อ นี้ ฉัน ได้ นี้ กแล้ว ก็ กำลัง เก็บ เล็ก ผล สม น้อย ไว้ จะได้ ส่ง
เงิน ไป ให้ มัน มั่ง ถ้า พอ เก็บ ได้ พอ ก็ จะได้ ส่ง ไป แล้ว

มัน ก็จะได้กลับ มาบ้าน เชื้อเถอะแม่ดี ได้ลูก กลับ มา
ไว้บ้าน ดี เสียยิ่ง กว่า ได้สมบัติ อะไร ๆ ทั้ง หมด ยิ่ง แก่ลง
ก็ยิ่ง รู้สึก เปลี่ยว ออก เปลี่ยวใจ หนัก ขึ้น นะ หล่อน

ด

ฉัน ก็ เห็นใจ พี่

วิต

ทั้ง ฉัน ทั้ง พี่ หล่อน เคย นึก ซัก จะ หลง ๆ ลืม ๆ มัน นึก ออก
แต่ ถึง เรื่อง อะไร ๆ ที่ เกิด เมื่อ ลูก ยัง อยู่ ที่ บ้าน เมื่อ อ้ายเอม
เกิด นะ ทั้ง พ่อ ทั้ง ตัว ฉัน ก็ ไม่ ใช่ว่า รุน หนุม รุน ลาว อยู่ ด้วย
กัน มา แล้ว เปน นาน ลูก มี มา ก็ คน ก็ ตาย เสีย หมด แต่
เล็ก ๆ คง เหลือ แต่ อ้ายเอม นะ แลละ

ด

ฉัน ยัง จำ ได้ ดี ว่า ดี ออก ดีใจ กัน ยัง ไง บ้าง

วิต

หล่อน เอ๊ย หล่อน นึก ๆ ดู มัน ก็ นาน เสีย จริง ๆ มี แต่นั่ง

ชะเง้อ คอย ลูก อยู่ทุกคืน ทุกวัน นึก ๆ ไป ก็ ออก จะ ผัน ๆ
ไป ว่า ไม่ ช้ำ อ้ายเฒ่า ก็ จะ ว้าง ถลัน มา เหมือน ก่อน ๆ นะ

ด

เมื่อ เด็ก ๆ นำ รัก จริง ๆ

วิต

นั่น ชี หล่อน นึก ถึง เมื่อ มัน เด็ก ๆ อยู่ ว่าง ไป กลาง คืน ๆ
พอ ไป นอน ละ ก็ ให้นึก ถึง อ้าย เฒ่า เมื่อ ยัง อยู่ ใน เปล จน
เกือบ จะ เชียง หู พัง ว่า มัน จะ กระตึก กระเตย ตัว มั่ง ฤา ไม่
บาง ที่ นอน ๆ อยู่ ดี ๆ ก็ ผัน ไป ว่า ไต ยืน เลียง มัน ร้อง ทำ เรา
ฉวาทัน ทุก ที่ พ่อ แก ก็ จำ มัน ได้ แต่ เมื่อ มัน โต ขึ้น แล้ว แต่
ฉัน นะ ชี นึก ถึง มัน เมื่อ มัน ยัง แดง ๆ อยู่

ด

ที่จริง อ้ายเฒ่า ไม่ ควร ที่ จะ ไป เสีย เลย ที่ เตี่ยว

วิต

มัน ไป ก็ เพราะ มัน ตั้ใจ จะ ช่วย พ่อ แม่ มัน นะ หล่อน เวลา
นั้น มัน กำลัง รุน หนุม มัน ก็ เชื้อ ตัว มัน

๘

๓

ก็ เมื่อไหร่ ถึง จะมีเงินพอ ส่งไป ให้มัน ละ

วิต

ถ้า เข้า งาม ๆ สัก สาม ปี ก็ เห็น จะ พอ

๓

อ้อ ! เพราะ ยัง งั้ เอง ฤา พี่ ถึง ได้ ต้อง อด ออม นึก

วิต

ฉัน ไม่ เตือด ร้อน อะไร พ่อ แก ก็ ไม่ เตือด ร้อน นี่ แนะ ฉัน
จะ ต้อง ไป เยี่ยม ผู้ใหญ่ ขาว เลี้ย น่นอย

๓

เอา เอะ ฉันท จะ เฝ้า เรือน ให้ แล้ว เมื่อ ไร พี่ อ่า จะ กลับ
มา ละ

วิต

เดี๋ยว คง มา หล่อน เลย อยู่ กิน เข้า ด้วย กัน เอะ ฉันท แง
ต้มโคล้ง ขึ้น ໒ หม้อ หนึ่ง หมายถึง ผู้ใหญ่ ขาว แก พอ จะ กิน
ได้ จะ ได้ เอา ไป ให้ แก กิน

จน

๑๒

ฉัน ต้อง กลับ ไป บ้าน ค่ะพี่ จะไปคด เข้าให้ฉัน แต่เอา
เถอะ ฉัน จะคอย พบ พี่อ๋า ลักประเดี้ยวหนึ่ง พี่ไปเถอะ ฉันจะ
เฝ้า เรือน ให้

วัด

ดีละจ๊ะ แล้วก็ นี่ แน่ ถ้า พบพี่อ๋า อย่าเอ่ย เรื่อง ที่เรา พุด
กัน ขึ้น นะ

๑๓

ทำไม แก่เต๋อดร่อน เหมือนนกน้า

วัด

จ๊ะ พอผู้ใหญ่ ชาวแกเพ้อ บ่นถึง ลูก แกที่ ตายที่ไร พี่อ๋า ก็
นึก ถึงอ้ายเอม เสมอ ทุกที

๑๔

ฮือ ! อ้ายเอมเมื่อ ไหว่ จะกลับ มากี่ ไม่รู้ละ

๓

(วิตออกไป ตีนั่งจับพลุดูต่อไป ลักครู่หนึ่ง แล้วลุก
 เข้าไปในครัวไป ยกลารับออกมา ตั้ง จัดแจงที่ทางไว้สำหรับ
 กินเช้า และจัดการอื่นๆ ที่หอที่นั่ง ลักครู่หนึ่งไป มอง
 ดูทาง นอก เรือน แล้ว กลับ เข้าไป ยกหม้อแกงออกมาตัก)

(นายเอม แต่งกาย อย่าง เรียบร้อย คือนุ่งผ้า สวม
 ถุงเท้า รองเท้า เลื้อย ขาว มี เลื้อย ฝน ข้างนอก หมวก ลักกะ หลาด มือ
 ถือร่ม ซึ่ง เบียด ชุ่ม เดิน เข้า มา)

ด

(ไม่ได้ เหลียว ไปดู) นี่ แน่ะ ฉัน ตัก แกง ไว้ แล้ว ละ พี วิต

(หัน หน้า ไป เจอะ นายเอม ต่าง คน ต่าง จ้อง กัน ครู่ หนึ่ง) เอะ

นั่น ใคร มา แต้ ไหน นั่น มอง หา อะ ไ

เอม

นี่ อยู่ ไหน กัน ละ

๑๑

ต

ถาม ถึงใคร ละจ๊ะ

เอม

อา! อาดีไม่ใช่ ๆ

ต

เอ๊ะ! อะไรกัน - (เข้าไป จ้องดูหน้า นายเอม ลัก ครูใหญ่ ๆ
เอมยัม) อัย ตายจริง อ้ายเอม อ้ายเอม หลานชาย นะเอง
อนิจจังอนิจจา อากี้จำเองไม่ได้

เอม

จริง ละคะอา นี่แหละอ้ายเอม หลาน ของอาละ

ต

ข้า จะต้อง วิ่งไป บอกแม่ เจ้ามา

เอม

เดี๋ยว ก่อนอา พ่อแม่ แกสบาย ดี อยู่ ๆ

๑๒

ด

มันถึง เอง อยู่เสมอ แล้วหมูนี่ ดูแก่ลงมาก ทำไมเองไม่
มี หนังสื้อมา

เอม

ฉันคิดว่า สู้ตัวมาเอง ไม่ได้ ฉันอยากมาไม่ให้พ่อ แม่ แก
รู้ตัว อยาก ดูว่า แก จะดีใจ ยัง ไง บ้าง

ด

ก็ เอง จะมี หนังสื้อมาแล้ว ไม่ต้องบอก ว่า จะมาก็ได้ การ ที่
ไม่มี หนังสื้อมานะ ทำให้พ่อแม่ พวกนี้ วิดก ไปว่าจะ มีเหตุอะไร
ขึ้น ข้าจะไปตามเขามา เขาไป อยู่ที่บ้านเพื่อนบ้านข้างนี้เอง

เอม

อย่าเพ่อเลยอา ค่อย ๆ บอก ให้รู้ตัว เห็น จะดีกว่า

ด

จริง ละหลาน เ็ง พุดลูก พี่วัด หมูนี่ดู ลมจับบ่อย ๆ ถ้าบอก
พรวดพราด บางทีก็ จะทำให้ลมจับได้ ก็เราจะทำยังงี้ดีละ

๑๓

เอม

ฉัน นึก ออกแล้ว ฉันไม่ได้ นึก ว่า จะ มา พบ อา อยู่ ที่ นี้ คน
เดียว แต่ เมื่อ อา มา อยู่ แล้ว ก็ ดี จะ ได้ ช่วย กัน ฉัน จะ บอก
พ่อ แม่ ว่า ฉัน เป็น คน เดินทาง มา จาก บาง กอก มา ขอ อา ไครย
นอน ลัก คั่น หนึ่ง เพราะ ฝน ตก จะ เดินทาง ต่อ ไป อีก ก็ ลำบาก
คั่น วัน นี้ ฉัน จะ พุด เรื่อง บาง กอก จะ พุด ถึง เรื่อง คน ที่ จาก
ถิ่น ถาน บ้าน ช่อง ไป นาน แล้ว กลับ มา พอ รุ่ง ชื่น พรุ่ง นี้ ฉัน ก็
จะ โกง นหวด เลี้ย หน้า ตา ก็ จะ ได้ เกลี้ยง เกลา เหมือน แต่
ก่อน แล้ว ก็ จะ ได้ มา นั่ง กิน เข้า เข้า อยู่ ด้วย กัน พ่อ แม่
แกล่ ๆ ดู ฉัน ไป แกล่ ก็ คง จำ หน้า ได้ ชื่น เอง จะ ได้ ค่อย ๆ
รู้จัก ไป ที่ ละ เล็ก ละ น้อย

ด

นี่ เขา คง จัด ให้ เอง นอน ใน ห้อง เก้า ของ เอง นะ แหะ

เอม

โหน ห้อง ข้าง ต้น มะขาม นะ ฤา ก็ ดี นะ ฆิ นี่ แม่ อา ฉัน

จะบอกอะไรให้ หนังสือของพ่อ กับ แม่ ที่มีไป ครั้งที่สุด
นี่นะ ฉันได้รับ เมื่อ กำลัง คิดเตรียม อยู่ว่า จะ กลับ มา บ้าน
ในเดือนหนึ่ง ฤๅ สอง เดือน เพราะยัง งั้น จึง ได้ โดย ไม่ได้
ตอบ มา

ด

อ้อ เอ็ง จะ กลับ มา อยู่ เอ็ง แล้ว ฤๅ

เอม

ยัง งั้น ชี ฉัน มี เงิน มี ทอง พอ แล้ว ฉัน เอา เงิน มา พอ เทียว
พอ สำหรับ สาม คน อยู่ กิน ได้ อย่าง สบาย นี่ แนะ อา อยู่ ใน
เข็ม ชัด นี่ แนะ เก่ง ไหม ละ (หัวเราะ)

ด

ดู ราว กับ เรื่อง นิทาน นี่ แนะ เฮ้ย หลาน ชาย เอ็ง หัวเราะ
เหมือน เมื่อ ก่อน ๆ นะ เอง ถึง ข้า ไม่ เห็น ตัว ได้ ยิน หัวเราะ
ข้า ก็ คง จำ ได้ ว่า ใคร

เอม

ถ้า ยัง งั้น ค่ะ นั้น ต้อง กลับ หัวเราะ ไว้ ก่อน นั้น เห็น จะ ต้อง
หลบนอน เลี้ยวแต่ หัว ค่ำ ที่ จริง เดิน ทาง มา ก็ ออก จะ เห็น จเห็น้อย

ติ

ล้วน ช้า นะ นึก ถึง พรุ่ง นี้ ว่าง ไป คง นอน ไม่ ใคร จะ กลับ

เอม

บาง ที่ พ่อ แม่ แ่ จะ จำ นัน ได้ เลี้ยว แต่ ใน คืน วัน นั้น กระทบ

ติ

ตา หู ไม่ ใคร จะ เห็น ดอก นะ

เอม

นี้ แล้ว แ่ จะ พุด กับ นัน เรื่อง -- เอ้อ -- เรื่อง อ้ายเอม ไหม

ติ

คง พุด เปน แน่ ละ แต่ เห็น จะ ไม่ มาก นัก เพราะ พ่อ แม่
เอง นะ ต่าง คน ต่าง ปิด กัน ว่า คิด ถึง เอง จ๊ะ ๆ ! แน่ ช้า ได้ ยิน
เลียง แม่ เอง มา แล้ว

๑๖

(นายอำกับวิต เข้ามา)

วิต

(พูด กับดี สิ้นหัว) เห็น จะไม่ ถึงรุ่งระหล่อน (แลเห็น
เอมจ้อง ดู)

เอม

(พูด บ่น) อนิจจังอจจา ผม หงอกหมดแล้ว

วิต

(ชี้เอม และถามดี) นั้นใครจะ หล่อน

ดี

คนเขาเดินทาง มาทาง น^๕ เขาว่าจะไป ค้าขาย -- ฤา อะไร
ก็ไม่ทราบ เขาว่าจะ ขอ พักอยู่สักคืน หนึ่ง เขา กลัวฝน
เขา คงจะให้ ค่าบ่วยการ --

อำ

ที่นี่ก็ไม่มี ที่จะให้นอน

๑๗

วิต

มี ห้อง อ้ายเอม

อ่า

ก็ ลำหรับอ้ามเอมนอน

วิต

(พุดกับอ่า) ถ้าเขาจะให้ค่าบ่วย การ ก็จะได้พอ ทุน ๆ เงิน
ที กำลัง เก็บ เขียนะ

อ่า

ยัง งั้นก็ดี (พุดกับเอม) จะ อา ไครย ที่นี้ก็ ตามใจเถอะ

เอม

ขอบใจ ลุง

ต

พ่อ นี่ เขามา จาก บางกอก

๑๘

อ๋า

อ้อยยังงั้นๆ ถ้า ยังงั้นเชิญ พัก อยู่ให้สบายเถอะพ่อ

วิต

เอาเสื้อ หมวกแขวน เสื้อ ที่ ตะปู นั้น เอะพ่อคุณ

ติ

พี่วิตฉันต้อง ลาที่ พรุ่งนี้ ฉันจะมาใหม่ จะได้มาหา -- เอ๊ะ!
มาฟัง อากาญ ผู้ใหญ่ขาว ลาที่นะพ่ออ๋า ลาที่นะพ่อคุณ
(เดิน ยิ้ม กรึม กรึม ออกไป)

อ๋า

แม่ดี ดุกรุ้ม กรึมยังงั้น อยู่

วิต

อ้อ แม่ดียกคำรับ มาตั้ง ไว้แล้ว เชิญ มากินเข้า เอะ พ่อ
ไม่ ใคร จะมี อะไรกิน ดี ๆ นึก (ตักแกงใส่ชาม)

๑๘

เอม

แกงนั้น กลิ่น ก็ ดี นะ ค่ะ (ตักแกงชด) แหม! อร่อย จริง ๆ
ค่ะ แกงดี แท้ ๆ

วิต

วันนี้ฉัน ตั้งใจ แกง ให้ ดี หน่อย ผู้ใหญ่ บ้าน ขาว เพื่อน บ้าน
ฉัน แก่ เจ็บ มาก ฉัน ก็ หมาบ ว่า เมื่อ ยัง ไง แก ก็ จะ กิน เข้า
ได้ บ้าง

เอม

เอ๊ะ! ผู้ใหญ่ ขาว เจ็บ มาก ฤา

อ่ำ

จะ เจ็บ มาก ทำไม พ่อ รู้ จัก เขา ฤา

เอม

เคย ได้ ยืน ชื่อ อยู่ เขามี ลูก ชาย ชื่อ แยม ไม่ ไช้ ฤา

วิต

ลูก เขา ตาย เสีย แล้ว

๒๐

เอม

พูดโอ้ ๆ อนิจจา ! (นั่ง อยู่ ครู่ หนึ่ง ต่าง คน ต่าง กิน เข้า
เจี๊ยบ ๆ แล้ว เอม จึง พูด ต่อ ไป) พ่อแย้ม นะ ตายนาน แล้ว ฤา

วิต

ลัก ทก ปี ได้ แล้ว ไม่ กิน อีก ฤา จะ

เอม

ฉัน อิ่ม แล้ว

(วิต เก็บ สำหรับ ยก ไป ใน ครว ผู้ ชาย จุด บุ หรี)

อ่ำ

พ่อ เดิน ทาง มา ไกล ฤา วัน นี

เอม

ตั้ง แต่ เขา ออก จาก เหนือ ย อยู่

อ่ำ

เห็น จะ เคย มา เทียว ตาม แถบ นี แล้ว กระมัง

๒๑

เอม

เคยมา ครั้ง หนึ่ง ตั้งแต่ฉัน ยังเด็ก อยู่ ฉัน พึ่ง มา จาก
บาง กอก

วิต

ที่บาง กอก เปน ยัง ไหว บ้าง จะ คน หนุ่ม ๆ พอ จะ หา กิน ได้
ๆ ยัง ไหว

อ้อ

จะ หา เงิน หา ทอง ได้ มาก ๆ ไหว

เอม

ก็ ได้ ดอก - แต่ ไม่ ลู้ จะ หา ได้ ง่าย ๆ นึก คน ที่ บาง กอก จน
กรอบ ๆ ก็ มี หมด ไป แล้ว แต่ บุญ แต่ กรรม บาง คน ก็ เคราะห์ ดี
บาง คน ก็ เคราะห์ ร้าย ที่ บาง กอก ต้อง ทำ งาน หนัก เพื่อ
จะได้ มี โอกาส กลับ บ้าน

วิต

อ้อ! กลับ บ้าน

๒๒

อ๋า

จริง! ฉันพอจะเข้าใจได้

ริด

ฉัน มีลูก ชาย อยู่ ที่ บาง กอก คน หนึ่ง

เอม

อ้อ! ไป อยู่ นาน แล้ว ฤา

อ๋า

สิบ สอง ปี

เอม

ก็ นาน อยู่

ริด

จริง พ่อ คุณ นาน จริง ๆ

เอม

บาง ที่ เขา จะ จวน กลับ บ้าน กระมัง

อ่ำ

บางที

เอม

บางที เขาจะ กลับ มาโดยไม่ ให้พ่อ แม่รู้ เนื้อรู้ตัว บางทีวัน
หนึ่ง คื่น หนึ่ง ก็ จะ โผล่ ผลุบ เข้ามา แล้ว พูดว่า “แม่! ฉัน
กลับ มาแล้ว —” (วิตเอา มือ จับ น่า ออก นิ่ง อยู่) — แต่ ถ้า
โดน เข้า เช่นนั้น บาง ที จะ ไม่ ดี ที่ กระมัง บ้า

วิต

ขอบ กลละจ๊ะ แต่ พูด ขึ้น เช่น นั้น ยัง ทำให้ ใจ เต็นตักตัก เสีย
เหลือ เกิน ฉัน มัน แก่ แล้วนะ พ่อ

เอม

ถ้า ยัง งั้น เจ้า ลูกชาย ก็ ต้อง ค่อย ๆ บอก ให้ รู้ตัว จะ ผลุนผลัน
ยัง งั้น ไม่ ได้ ฉัน เห็น จะ ต้อง ไปนอน เลีย ที่ ฉัน ออก จะ
เหนื่อย มาก ชยู่

๒๔

อ๋า

จะ ต้อง ประสงค์อะไร อีกไหม พ่อ

เอม

ถ้าได้ มีด โกงลักเล่ม จะดี ฉัน อยากจะโกนหนวดเลียลักหน่อย
อยาก หน้าเกลี้ยง ๆ เลีย ลักที่ ลุง คงจะได้เห็นหน้า ตา ฉัน
จะเป็น คนละอย่าง ที่ เดียว

อ๋า

มีดโกนฉันก็พะเอิญไม่มี แต่ มีมีดนี้ (หยิบมีดมาเล่มหนึ่ง)
ถ้า ลับ เลียให้ คม ก็ เห็นจะใช้ ได้ ฉัน จะออกไป ลับเลียหนวด
หินลับ มีด อยู่ ข้าง นอก โนน

เอม

อย่า เลยลุง ฝน ตก อยู่

อ๋า

ยัง ไง ฉัน จะต้องไป ถามข่าว ผู้ใหญ่ ชาวอยู่แล้ว (ออกไป)

๒๕

วิต

(ช้ประตุ) ห้อง ที่ฉัน ให้พ่อ นอน นะ ห้องนั้นแหละ จะ

เอม

ฉัน ไม่ เห็น บ้าเข้าไป จัดแจง เตรียม อะ ไรวะ

วิต

นั่น ห้องลูก ชายฉัน จัดไว้พร้อม เสมอ

เอม

เตรียม ไว้ คอย ทำตัง ลีบสอง ปี เทียวๆ

วิต

จะ ! ฉัน ตั้งใจไว้ว่า ยัง ไง ๆ วัน แรกที่ ลูก ฉัน กลับมา ถึง บ้าน
คงจะ ให้ ได้นอน สบายจริง ๆ ที่เดียว

เอม

ก็ เมื่อไหร่ เขา จะ กลับละ

วิต

พอเขามีเงิน พอ เมื่อไหร่ ก็กลับ ฉันกับผัว กำลังชวนขายเก็บ
เล็ก ผสม น้อย ไว้สำหรับ จะส่ง ไปให้อ้าย ลูกชาย นี่ พ่อ เห็น
ว่า ลูก ฉัน จะไป ตกทุกข์ ได้ยาก อยู่ ในบางกอก ฤา ไง

เอม

เปล่า บางที เขา จะมาบ้าน อยู่ แล้ว ก็ นี่ ได้ เริ่ม เก็บ เล็ก ประ
ถม น้อย มา แต่ เมื่อ ไร ละคะ

วิต

สัก บ้าง หนึ่ง ได้ ละ ยะ เพราะ ยัง ัง แทะ ดั่ง ไม่ มี ของ ดี ๆ ให้
แขก ให้ เหมือ ก็น แต่ ที่ นอน น่ะ สบาย ดอก จ๊ะ

เอม

นี่ บ้า ก็ ต้อง อด ๆ ขยาก ๆ เอา มั่ง ยัง ัง นซี

วิต

โอ๊ย ข้อ นั้น ฉัน ไม่ ต้อง ทุกข์ เลย -- ฉัน ขยาก แต่ ได้ เห็น
หน้า ลูก เฒ่า นั้น

๒๑

เอม

พุทโธ่ๆ! สงสาร จริงๆ

(นายอ่ำเข้ามา ถือนมิต มา ด้วย)

อ่ำ

(เสียง เกรือ) เพื่อน ขาว จบ แล้ว

วิต

อนิจจัง อนิจจา

(เอม แสดง กิริยา เสียใจ)

อ่ำ

นี่จะมีต ระวังหน่อย คม กรบ เทียว

เอม

ดีแล้ว (วางมิต แล้วลุกไป หยิบ เลื่อฝน กับ หมวกกรม)

ฉันจะไป นอนเสียที ลูก ของ ลุง กับ บ้า บาง ที่ จะ มา ใน
เร็วๆ นี้ — บาง ที่ จะ เปน พรุ่ง นี้ ก็ ได้

๒๘

อ๋า

บางที

วิต

นั่นแหละตา อ้ายเราเก็บ เล็กผสม น้อย ทุกๆวัน ก็ไม่ได้ก็
มาก น้อย เมื่อไหร่มันจะ พอส่งไป ให้ลูก เราละ

อ๋า

ในการ ที่ฉัน ยอมให้ พ่อ นอก ใน ห้อง ลูก ชาย นั้น ก็ เพราะ
นึก อยู่ว่า พ่อ คง จะ มี ความ เมตตา กับ คน แก่ นะ

เฮม

อ้อ ช้อ นั่น ลุง อย่า วิตก เชื้อเถอะ ฉัน เอาใจ ช่วย อยาก
ให้ ลูก ของ ลุง กลับ บ้าน ได้ เร็ว ยิ่ง เร็ว เท่า ไหร่ ยิ่ง ดี นี่ แะ
(ตบ เข้ม ชัด) ใน นี้ ฉัน มี เงิน มา พอ ที่ จะ ให้ ลูก ลุง กลับ
มา บ้าน ได้ แล้ว ก็ ไม่ ต้อง ให้ ไป จาก บ้าน อีก เลย ก็ ได้ ดู
เถอะ ว่า บาง กอ กทำให้ ฉัน รวย ป่าน ไต บาง ที ลูก ลุง เขา
ก็จะ ไป โดน เคราะห์ ดี อย่าง ฉัน เข้า เหมือน กัน นะ

อ๋า

เฮ้ ! ก็นั่น พ่อไม่นึก หวาด หวั่น มั่ง เลย ฤา ที่มี เงิน ทอง ติด
ตัว มาก

เอม

โหน ! หวาด หวั่น ที่เอามาในนี้ นะ ฤา ไม่มี เสียว เลย เข็ม
ขัด นี่ ฉัน คาค คิตตัว อยู่ทั้ง กลาง วัน กลาง คื่น ในนี้มี เงิน
และ ของ อื่น ๆ ที่ เปน ที่ พอใจ ของ ฉัน ที่ โหน ฉัน กลัว จะมี
เหตุ ฉัน เอา บั้น วาง ข้าง หมอน แต่ ใน บ้าน นี้ ไม่ ต้อง กลัว
เลย (หัวเราะ วิต จ้อง ดู เอม หยุด หัวเราะ ทัน ที) ฉัน
ไปนอน ละ

วิต

ไม่เอาจะเกียงไปด้วย ฤา (หยิบ ตะเกียง ส่ง ให้ เอม)

เอม

ขอบใจ ก็ บ้า มิ ต้อง อยู่ มี ตุง ฤา

๓๐

ริด

ใน เรือน มี อีก ดวงหนึ่ง จ๊ะ

เอม

อ้อ! ถ้ายังงั้นก็ดีละ (รับ ตะเกียง) แต่ที่จริง ฉัน คง ไม่ จุต
ไว้นาน ไม่ ขำฉัน ก็นอน ฉัน ง่วง พี้ล็ก ไว้วพรงนี้ถึง ค่อย
พบ กัน ใหม่ นะคะ (เข้าไป ในห้อง)

(นายอำไป ปิด ประตูบ้าน ริด เก็บ เข้า เก็บ ของ แอบ
เข้า ข้าง หนึ่ง พอ นายอำหัน หลัง กลับมา จ้ง หน้า กับ ริด
ต่าง คน ต่าง ยืน ดู ตา กัน ครู่ใหญ่ ๆ ดู ท่า ทาง ต่าง คน ต่าง จะ
นึก อะไร ขึ้น ออก)

ริด

(เสียง กระเล่า ๆ) อะไร

อ่า

(เสียง เช่น กัน) ข้า ยัง ไม่ได้ พุด อะไร ลัก คำ หนึ่ง

(ผัวเมียต่างคนต่างเก็บเข้าของ บัด กวาด เย่าเรือน

ไป ลัก ครัวหนึ่งไม่ พุด จา อะไร กัน พอ เจอะ ตากัน ที่ไร ก็

ต่าง คนต่าง หลับ ตา ลง ท้าย พอ นายอำ จะ เข้าไปใน เรือน
วิต จึง พุด)

วิต

เออ แน่ พ่อ คน นั้น ทั้ง มีต ไว นี้เอง ฉนั้น จะเอา ไป ให้เขา นะ
(นาย อำ หยุต ยืน ตู อยู่ วิต เดิน ไป เปิด ประตู ห้อง ที่ นาย เอม
เข้าไปนอน) อ้าว เขา ดับไฟ แล้ว ละ

อำ

ไไหน ข้า ตู ที่ เอะ (เดิน ไป ตู ที่ ประตู ห้อง นายเอม) หลับ
แล้ว หายใจ เรื่อย อยู่

วิต

อ้ายยังงั้น ก็อย่าไป กวนเขาเลย (แลดู ประตู ตา ผัว หลับตา)
แห่ม ! มีต นั้น คม จริง นะ -- ไป นอน เอะ เรา

อ๋า

บอกแล้ว เทียวว่า ให้ระวังๆ เอมมา ทั้งไว้ นี ทำไม ไม่รู้ละ—
เออ! ที่จริง ก็ คม พอ ที่ จะ —

(ผัว เมีย แล ตู ตา กัน นาย อ๋า จับ แชน เมีย นึ่ง อยู่ ครัว หนึ่ง)

อ๋า

นี่ แน่ะ! อ้าย เอม จะ กลับ มา บ้าน ได้ ละ

ริด

อ้าย เอม จะ กลับ มา บ้าน ได้ ละ

อ๋า

หล่อ น ได้ ยิน ไหม เขา ว่า มี มาก พอ ที่ จะ —

ริด

เดี๋ยว ก่อน! แม่ ดี รู้ อยู่ นะ ว่า มัน มา อยู่ ที่ นี

อ๋า

ธรรมดา คน เดิน ทาง มัก ตื่น ไป เข้า ๆ นะ

วิต

ฮือ นอนที่นอนลูกเรา นอนหมอนลูกเรา — เออ! ได้ยิน
เสียงหัวเราะ เมื่อตะกี้ใหม่

อ๋า

อ้ายลูกเราจะได้กลับมาบ้านละนะ

(นั่งกันอยู่ครู่หนึ่ง วิตหยิบมิดยีนไว้ในมือ แล้ว

แล้วเข้าไปเอาตะเกียงมาจากในเรือน ทั้งสองคนต่าง

ค่อยๆ ย่องไปทางห้องนอนนายเอม นายอ๋า ค่อยๆ ย่อง

เข้าไปในห้อง วิตยืนอยู่ที่ประตูครู่หนึ่ง แล้วดูท่าเหมือน

แล้วเรียกจึงถือตะเกียงตามเข้าไป ประตูค่อยๆ ปิดเข้า

เงยหายกันไป ครู่ใหญ่ๆ แล้วประตูห้องจึงเปิด นายอ๋า

ถือเข็มขัดของนายเอมออกมา วิตถือตะเกียงตามมา)

๓๔

อ๋า

ไม่ได้ กระตึก กระเตยเลย

ริต

ไม่รู้จจน คำเดียว

อ๋า

รอ ให้ เตือน ตก เลี้ยว หน่อย ก่อน ถึง ค่อย เอาไป

ริต

เลี้ยว อยู่ไหน

อ๋า

ใต้ ถุน พอ เตือน ตก เอะอะ

ริต

ต้อง รออีก ฤา -- เฮ้อ ! ฉัน จะ ต้อง เขียน หนังสือ ถึง อ้าย เอ็ม
เลี้ยว หน่อย (ไป หยิบ กระดาษ ดินสอ มา) มี เงิน เท่าไร
ละ จะได้ บอกไป ได้ว่า ส่ง ไป เท่าไร

๓๕

อ๋า

เห็นจะ มากอยู่ (เอามืด แหะเข็มขัด เงินร่วง ออกมาราว)
มาก อยู่! (คั่นใน เข็มขัด) เอ๊ะมี กระดาษ อะไร อยู่ในนี้ด้วย

ริด

ได้ยินเขาวามีทั้งเงิน ทั้งของ อื่นๆ ว่าแต่เงินนะ มีสักเท่าไร

อ๋า

(ตุ้หนังสือ ที่ควัก ออกมาจาก เข็มขัด) เอ๊ะ! นี่อะไร —!

ริด

ก็ อะไร ละ

อ๋า

นี่ หนังสือที่เราไป ถึงลูกเรานี่นะแม่ริด!

(นายอ๋าส่ง หนังสือให้ริด ริดรับไปดู แล้ว แลดูแล้ว

แล้ว หนังสือ ตกจาก มือ ล่นไป ทั้ง ตัว มือ ชี้ไป ทาง ห้อง

นอน นาย เอม)

บิดม่าน

วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม

พระอารามหลวง

กรุงเทพฯ

